

اعتصاب و تظاهرات در اعتراض به اعدام پنج زندانی سیاسی

توده های رنج کشیده مردم، ایرانی های آزادی خواه

رژیم جمهوری اسلامی سحرگاه روز یکشنبه نوزدهم اردیبهشت ۱۳۸۹، پنج زندانی سیاسی را مخفیانه در زندان اوین به دار آویخت؛ یک معلم مبارز کرد، فرزاد کمانگر، یک زن جوان مبارز کرد، شیرین علم هولی، دو مبارز دیگر کرد، فرهاد وکیلی و علی حیدریان و مهدی اسلامیان یک شهروند معمولی شیرازی.

خانواده برخی از این جان باختگان، قصد دارند فردا دوشنبه ۲۰ اردیبهشت، ساعت یازده صبح در اعتراض به اعدام عزیزان شان در مقابل دانشگاه تهران تجمع کنند. همزمان مردم در شهرهای کردستان فراخوان اعتصاب و اعتراض عمومی داده اند.

ما و شما توده های رنج کشیده ایران، اگر امروز نسبت به این جنایت عکس العمل نشان ندهیم و اعتراض نکنیم، رژیم فردا تعداد دیگری از فرزندان ما را که هم اکنون به اعدام محکوم شده اند، به جوخه مرگ خواهد سپرد. امروز اگر سکوت کنیم، فردا ماشین سرکوب و اعدام رژیم در خانه همه را خواهد زد. سالگرد خیزش شما مردم در ایران به زودی فرا می رسد. رژیم در هراس از حضور میلیونی شما در سالگرد خیزش تان، و برای به عقب راندن روحیه مبارزاتی و آزادی خواهانه تان به این جنایت هولناک دست زد.

باید به جانپان اسلامی حاکم بر ایرانیان نشان دهیم که چنین جنایاتی نه تنها ما را نخواهد ترساند، بلکه مصمم تر از همیشه به مبارز تا برانداختن آخرین بقایای شان ادامه خواهیم داد. آن ها را به پای میز محاکمه خواهیم کشید و حق هزاران تن از فرزندان مان را که در زندان ها به قتل رسانده اند، از آن ها خواهیم ستاند.

به مبارزات ده ماهه اخیرتان، جان تازه بدهید. با همبستگی با خانواده های شیرین، فرزاد، فرهاد و مهدی شروع کنیم. دست به اعتصاب و اعتراض عمومی بزنیم. روی دیوارها و در کیوسک تلفن های عمومی شعار نویسی کنیم و مردم کوچه و خیابان را از قتل زندانیان سیاسی آگاه کنیم. به پشت بام ها برویم و شعارهایی در برزگذاشت همه ی جان باختگان اخیر سردهیم. در خارج کشور، به تظاهرات درمقابل لانه های جاسوسی رژیم به پردازیم و آن ها را بیاد سه نسلی که جمهوری اسلامی کشته، تسخیر کنیم. از کسانی که ما را به خاطر تسخیر سفارت خانه های قاتلان مردم ایران شماتت می کنند، نهراسیم. چنین اقدامی یک نوع مبارزه مردمی است، مانند همه اشکال مبارزات دیگر که رژیم های جنایت کاری چون جمهوری اسلامی به مردم خود تحمیل می کنند.

برای مقابله با ماشین سرکوب و مرگ رژیم چاره ای جز همبستگی عمومی و اقدامات مردمی نداریم. دولت ها از کوچک و بزرگ به فکر منافع خود هستند. با چانه زنی از بالا و زدو بند در پائین مشغول هستند. برای این دولت ها، مهم نیست که جمهوری اسلامی در ایران چند صد نفر یا چند هزار نفر را می کشد. آن ها منافع شان را می خواهند. رژیم بیش از بیست هزار تن از فرزندان ما مردم ایران را در دهه شصت به قتل رساند. به هیچ جای دولت ها هم برنخورد. حتی اعتراض خشک و خالی هم نکردند که لاقل به ظاهر هم شده نشان دهند آن طور که ادعا دارند از حقوق بشر دفاع می کنند.

کانون زندانیان سیاسی ایران (در تبعید)

یکشنبه ۱۹ اردیبهشت ۱۳۸۹ برابر با ۹ ماه مه ۲۰۱۰

